

spatřovati započtení, pro které v tomto období nebylo nejpodstatnějšího předpokladu, totiž vzájemné pohledávky dovolatelů. Dovolatelé prostě platili 9.000 Kč na palmární pohledávku žalovaného, kterou neuznávali pouze ohledně její výše a přiměřenosti. Další otázkou jest, zda se právní moc rozsudků rozepře Cg I 749/23 vztahuje podle §u 411 c. ř. s. také na oněch 9.000 Kč dovolateli zaplacených a žalovaným jako placení přijatých. Podle §u 417 čís. 3 c. ř. s. může pouze rozsudečný výrok nabýti právní moci, nikoli však rozsudečné důvody, jmenovitě nikoli v těchto učiněná, byť i třeba právotvorná zjištění. Není-li v rozsudečném výroku rozhodnuto o nějaké části nároku nebo vzájemného nároku, a není-li tato vada napravena způsobem v §u 423 c. ř. s. uvedeným, nebo v opravných stolicích, vztahuje se právní moc rozsudku pouze na výslovně rozsouzenou část žalobní pohledávky. Ovšem rozsudečný výrok nemůže být opraven rozsudečnými důvody, přece však může být důvodů použito ku správnému výkladu rozsudečného výroku. Tomu je tak v tomto případě, v němž rozsudečné důvody podávají spolehlivý a bezpečný výklad, že rozsudečný výrok nevzal zřetele na to, co tehdejší žalobce sám udával, že totiž dovolatelé zaplatili mu již před vznikem exekučního titulu na jeho palmární pohledávku 9.000 Kč. Rozsudečné důvody vysvětlují v tomto případě spolehlivě, že rozsudečným výrokem nebylo dovolatelům oduznáno, že na palmární pohledávku zaplatili již 9.000 Kč. Proto dovolatelé pravoplatností onoho rozsudku nabyli proti žalovanému nároku podle §u 1435 obč. zák., aby jim jako pravý dluh zaplacených 9.000 Kč bylo vráceno, poněvadž tím okamžikem přestal právní důvod, aby je dále podržel. Tento nárok vzešel dovolatelům teprve po vzniku exekučního titulu, neboť, dokud rozsudek nenabyl právní moci, měly obě strany ustavičně ještě možnost, aby pochybení rozhodujících soudů bylo opravným prostředkem napraveno. Dovolatelé mohli se zajisté nadíti od žalovaného jako osoby práva znalé a stavovských povinností dbalé, že nebude těžiti z pochybení soudu a že vezme, jako bylo jeho povinností, zřetel na to, že mu dovolatelé zaplatili na jeho palmární pohledávky 9.000 Kč. Žalovaný však tohoto placení nedbal, neodpočetl od prisouzeného mu peníze oněch 9.000 Kč, nevzal zřetele ani na započítací dopisy dovolatelů ze dne 20. a 23. prosince 1924, pokračoval v exekuci i když byla zaplacená celá jeho pohledávka až na sporný zbytek 9.000 Kč, čímž projevil zřetelně, že změnil v žalobě projevenou vůli odpočítati přijatých a podržených 9.000 Kč z prisouzené mu pohledávky palmární. Tím jest odůvodněna žaloba dovolatelů podle §u 35 ex. ř.

Čís. 5273.

Obsahuje-li slovní část ochranné známky soubor slov, tvořících ve své souvislosti znění firmy, jejíž užívání bylo zakázáno, jest rejstříkový soud oprávněn zakročiti ve smyslu čl. 26 obch. zák. a netrpěti užívání oněch slov jako firmy ani na zboží, ani na jeho obalu.

(Rozh. ze dne 16. září 1925, R I 467/25.)

Ku stížnosti veřejné obchodní společnosti »Santosa, výroba lučebních a výživných přípravků Fr. Maršner«, na akciovou společnost »První česká akciová společnost továren na orientálské cukrovinky a čokoládu na Král. Vinohradech, dříve A. Maršner«, uložil rejstříkový soud posléz zmíněné akciové společnosti dle čl. 26 obch. zák. a Šu 12 uv. zák. k obch. zák. pokutu 300 Kč pro neoprávněné užívání slov »Orion« a »Orion Maršner A. S.« a v podobném označení — a zakázal jmenované akciové společnosti další užívání těchto slov pod pokutou. Důvod y: Veřejná obchodní společnost »Santosa, výroba lučebních a výživných přípravků Fr. Maršner« oznámila podáním ze dne 13. prosince 1924 a ze dne 31. prosince 1924, že akciová společnost: »První česká akciová společnost továren na orientálské cukrovinky a čokoládu, dříve A. Maršner« užívá dále firmy jí nepřislušející »Orion Maršner Praha A. S.«, majíc jí na svých budovách, obalech zboží, užívajíc jí při inserci v časopisech, na obchodních autech a p. Na doklad předložila obálky časopisů »průmysl potravinářský« ze dne 3. prosince a 18. prosince 1924 a obaly koupeného zboží po výmazu uvedené závadné firmy. Akciová společnost při výsledku o těchto stížnostech udala, že usnesení obchodního soudu ze dne 21. listopadu 1924, jímž byla vymazána firma »Orion« Maršner Praha A. S. »První české továrny na orientálské cukrovinky a čokoládu« a zapsána stará firma, — bylo jí doručeno k rukám právního zástupce 29. listopadu 1924, že zástupce to společnosti ihned oznámil s vyzváním, aby se dle toho zařídila, že však společnost byla tím překvapena a při rozsahu závodu nemohla ihned všude závadnou firmu odstraniti, ale učinila opatření, aby se tak stalo. V písemném vyjádření, pokud jde o inserci, udala společnost, že inserce byla vždy předem na delší čas objednána, že obálky zmíněného časopisu byly předem natisknuty a nelze tedy zabrániti, aby snad i v pozdějším čísle se nevyskytl inserát se starou firmou. Společnost však doznala, že na provozovně má označení »Orion« a pod ním starou nezávadnou firmu, rovněž doznala, že na vozidlech jsou dále slova »Orion Maršner« se zněním staré firmy a že uvádí do obchodu výrobky označené slovy »Orion Maršner« dle dokladu stěžovatelkou předložených a namítá, že tyto slovní a obrázkové známky »Orion Maršner«, . . . »Orion Maršner A. S. Prague« L. T. D. Prague má chráněny. Jest tudíž zjištěno, že, ač rozhodnutím nejvyššího soudu byla za nepřípustnou uznána firma obsahující slova »Orion Maršner Praha A. S.« atd., užívá akciová společnost těchto slov dále a to buď jen slova »Orion« ve spojení se starou firmou, nebo »Orion Maršner« s dalšími dodatky »Praha A. S.«, »S. A. Prague«, »L. T. D. Prague« atd., čímž jedná proti předpisu čl. 26 odstavec druhý obch. zák., neboť užívá firmy, jí nepřislušející, k označení svého závodu pokud se týče jeho výrobků. Jest nerozhodno, že má chráněny slovní známky dle předložených osvědčení, neboť užívání těchto slov, obsažených v zakázané firmě, jest nepřípustno a to proto, že slovo »Orion« samo o sobě není chráněno, nýbrž jen ve spojení se slovem »Maršner« atd., a, i kdyby bylo chráněno samo, není dovoleno užívati ho k označení závodu, ježto je obsaženo v zakázané firmě, ani ve spojitosti se starou firmou a rovněž nesmí býti užíváno z týchž důvodů slov »Orion Maršner«, ježto nebylo prokázáno,

že byla státní správou schválena změna staré firmy v tomto směru. Jest tudíž nepřipustno, by uvedených slovních známek, obsažených v zakázané firmě, bylo užíváno jak samotných, tak ve spojení se starou firmou; doznané užívání jich porušuje zákaz užívání nepřislušné firmy a bylo proto rozhodnuto jak shora uvedeno. **R e k u r s n í s o u d** vyhověl rekursu akciové společnosti potud, že zrušil usnesení prvního soudu, pokud jím bylo stěžovatelce pod pokutou zakázáno užívání slova Orion a změnil je, pokud jím byla stěžovatelce uložena pokuta 300 Kč pro užívání nepřislušející firmy »Orion Maršner A. S.«, jinak že bude proti ní pro každý jednotlivý zjištěný případ nastoupeno pokutami; jinak rekursu nevyhověl. **D ů v o d y:** Pokud jde o užívání slova »Orion«, jest osvědčením Obchodní a živnostenské komory v Praze ze dne 2. ledna 1924 prokázáno, že stěžovatelka toto slovo pro sebe chráněno má jako slovní známku dle zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19, zák. ze dne 30. června 1895, čís. 108 ř. zák., 17. března 1913, čís. 65 ř. zák. a ze dne 24. června 1919, čís. 471 sb. z. a n. V základě toho jest stěžovatelka oprávněna tuto slovní známku užívat k označení svého zboží, ovšem ale tak, aby slovo to nebylo ve spojitosti s firemním zněním a nečinilo s ním jeden celek. Pokud tedy jde o pouhé užívání slova »Orion« samotného, nelze užívání to stěžovatelce zabraňovati a když první soud napadeným usnesením pokutoval stěžovatelku pro používání pouhého slova »Orion«, překročil meze své působnosti, poněvadž v tomto případě nejde o užívání nepřislušící firmy a nemůže proto soud zakročiti dle čl. 26 obch. zákona. V tomto směru jest tedy stížnost oprávněna a bylo jí vyhověno tak, jak shora uvedeno. Jinak má se ale věc pokud jde o označení »Orion Maršner A. S.« Jde tu dle celého způsobu tohoto označení o znění firemní, jak také první soud v napadeném usnesení dovodil, kteréžto firemní označení však stěžovatelce nepřisluší, a jest proto zákaz užívání takového nepřislušného označení odůvodněn. V tom směru nemůže stěžovatelku chrániti ani to, že má označení »Orion Maršner A. S.« chráněno, neboť tím by se jenom obcházely předpisy o firmách platné, což ovšem nelze pokládati za přípustné. Není však možno souhlasiti s prvním soudem, pokud napadeným usnesením uložil ihned stěžovatelce pro používání tohoto nepřislušného znění firemního pokutu 300 Kč, neboť řízení ve věcech firemních ovládané jest dle §u 15 úv. zák. k obch. zák. zásadami řízení nesporného a tu dle §u 19 cit. zák. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. lze donucovacími prostředky proti stranám nastupovati tehdy, když ony neuposlechnou příkazů jim soudem daným. Z toho následuje, že soud rejstříkový měl stěžovatelce nejprve zakázati používání nepřislušné firmy a pak teprve, kdyby příkazu tomu nevyhověla, pokutami proti ní nastoupiti. Pokud tedy stěžovatelka pokládá se stíženou tím, že jí hned při prvním případě uložena byla pokuta, dlužno jí přisvědčiti a bylo proto její stížnosti vyhověno tak jak shora uvedeno. Jinak však stížnosti vyhověno nebylo, poněvadž zákaz používání nepřislušné firmy jest odůvodněn.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu akciové společnosti.

D ů v o d y:

Rekurentka stěžuje si do usnesení rekursního soudu, pokud v soulase se soudem rejstříkovým rozšiřuje zákaz používání slov »Orion Maršner Praha A. S.« neb »Orion Maršner Prague S. A.« a »Orion Maršner Prague Ltd.« i na obalu zboží, pro něž má stěžovatelka slova tato ve sdružených (slovních a obrazových) známkách pro své výrobky chráněna, jak vykázála vysvědčeními obchodní a živnostenské komory v Praze. Jde tedy o otázku, zda působí zákaz užívání firmy, o jejíž protokolaci se obchodník ucházel a jež mu právoplatně byla odepřena, také na označování obalů zboží touto firmou, když má plné její znění chráněno jako slovní část sdružené ochranné známky, a zda může tudíž rejstříkový soud zakročit ve smyslu čl. 26 obch. zák. K otázce této jest přisvědčiti. Účelem a smyslem přísného práva firemního tak, jak se jeví v ustanoveních článků 15 až 27 obch. zák. jest nejen ochrana individuality obchodníkovy a jeho obchodních zájmů, nýbrž i ochrana široké veřejnosti. S tímto účelem bylo by naprosto neslučitelným, by záruky, jichž firemní právo poskytuje, mohly býti mařeny tím, že by obchodník, jemuž bylo zakázáno užívání určité firmy jako odporující zákonu, přes to firmy této, byl i v obmezené míře, pod rouškou ochranné známky dále užíval. Soudům ovšem nepřináleží, by zkoumaly, jak dalece neb zda vůbec ta která zvolená ochranná známka hodí se k registraci (§§ 3, 10, 11 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., § 1 zák. ze dne 30. července 1895, čís. 108 ř. zák., čl. I. a II. zákona ze dne 17. března 1913, čís. 65 ř. zák.) a nemohou také užívání nabyté ochranné známky zakázati. Tím však není jim odňato právo a povinnost, by bděly nad přesným zachováváním předpisů firemních. Jestliže si tedy zvolil obchodník jako slovní část ochranné známky soubor slov, tvořících ve své souvislosti znění firmy, jejíž užívání mu bylo zakázáno, musí nésti také důsledky, totiž, že mu užívání oněch slov jako firmy nebude trpěno ani na zboží, ani na jeho obalu. Opatřením tím nesmí býti ovšem zasaženo v jeho právo k označení zboží a jeho obalu chráněnou slovní známkou, třebaže tato zněla stejně jako nedovolená firma, pokud této známky bylo použito způsobem, z něhož patrně a nade vši pochybnost jest zřejmo, že jde o ochrannou známku a ne o zakázanou firmu (označi-li na př. onen soubor slov výslovně jako ochrannou známku). Toho v tomto případě není. Nelze také přehlédnouti, že vyžadovala obchodní slušnost, by stěžovatelka, když jí nebylo povoleno užívání firmy »Orion Maršner Praha A. S.«, sama se postarala o výmaz (změnu) stejně znějící ochranné známky, neb aspoň aby jí přestala užívatí a tím zabránila možnému klamání veřejnosti tuzemské i cizozemské. K poukazu rekurentky na rozhodnutí Nejvyššího soudu čís. 2105 sb. n. s. stačí uvést, že Nejvyšší soud v tomto rozhodnutí k odchylným názorům nižších soudů v otázce, o niž jde, nezaujal vůbec stanoviska, poněvadž proň byla rázu podružného, a rozhodnutí jeho týkalo se jen otázky přípustnosti rekursu, podaného finanční prokuraturou.

Čís. 5274.

Inventář pozůstalosti dlužno zříditi i tehdy, nebylo-li dosud rozhodnuto ve sporu, na který byli přihlášení dědicové dle §u 125 nesp. říz.